

2/9/21

कथालेख

निबंध
क्र५

चतुर दृष्टि

शूण वषट्पूर्वर्ची गोष्ट आहे.
एका जंगलात एक दृष्टि जंगलाबाहेर
आले त्या ठिकाणी त्याने रेल्वे रुळ
बघितले. इतक्या एक आगगाडी येताना
दिसली. दृष्टिही त्या आगगाडीमागे धाऊ
लागेले. एका स्टेशनवर रेलगाडी थांब
आवली. दृष्टि आपले थांबतच सुटले होते
ते आगगाडीला नाही. ते गाडीच्या पुढे
गेले. दृष्टिने आनंद झाला. आपण
आगगाडीला हरवले. असे समजून
ते जंगलात परत आले.

जंगलात इतर प्राणी एकत्र
जमले होते. दृष्टि तेथे आले. म्हणजे
आताच मी रेल्वेगाडीला हरवून
आलो. साऱ्या जंगलात चळ मीच आहे.
असे ते फुशारूनी मारू लागला. सारे
प्राणी आश्चर्याचकित झाले. पण एका
कोल्ह्याला शंका आली. कोल्ह्याने
दृष्टिने परत जंगलाबाहेर आपले
आणी गाडीबरोबर धावायला सांगितले.
गाडीबरोबर दृष्टि धावू लागले व
त्यांच्यामागे कोल्हाही पळत होता.
ही मालगाडी शूण वेगाने निघून
गेली.

दृष्टि अकते व आंबते.
जमिनीवर बसते. मानवाने तंत्रज्ञानाने

वापर करून बनवलेली हेल्वे
आपल्यापेक्षा वेगवान आहे, हे दूरवाच्या
लक्षात येते. कोटो मात्र मनातल्या
मनात दसत असत

दूरपान परत गाडीबरोबर
गाडीबरोबर द्यावप्याचा प्रयत्न केला
नाही. कारण मानवाच्या तंत्रज्ञानापुढे
आपले श्रम कमी पडतात. हे
दूरवाला समजले

तात्पर्य $\rightarrow$ अनुभवाने शहाणपणा
मिलतो